

## NEMZETKÖZI WORKSHOP A MISKOLCI EGYETEM ÁLLAM- ÉS JOGTUDOMÁNYI KARA TÁRSSZERVEZÉSÉBEN

Beszámoló

Rácz Zsófia\*

*„Polak, Węgier, dwa bratanki..”*

A tavalyi év végén az a megtiszteltetés ért, hogy aktív részese lehettem egy rendkívül tartalmas és izgalmas rendezvénynek. A KATOWICE - MISKOLC DISTANCE LEARNING: INTERNATIONAL DISCUSSION című online workshopot 2020. december 11. napjára közösen szervezte meg a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Kara és a katowicei Sziléziai Egyetem Jogtudományi és Közigazgatási Kara, az EFOP-3.6.2-16-2017-00007 „Az intelligens, fenntartható és inkluzív társadalom fejlesztésének aspektusai” című projekt keretén belül.

Már az esemény előkészületei során nyilvánvalóvá vált számomra, hogy egy igazán dinamikus együttműködés kezdeteinek lehetek szemtanúja. A két intézmény közti nemzetközi együttműködés koordinátorai Dr. Michał Barański a Sziléziai Egyetemről, és Dr. Mélypataki Gábor egyetemünktől. Az ő gondos szervezésük alatt zajlottak a rendezvény előkészületei, amelybe a leendő résztvevőket is bevonták. A kommunikáció végig zökkenőmentes volt, a workshop témájában is gyorsan sikerült megegyezni. A távoktatás kérdéskörével egy vitathatatlanul aktuális témát választottak a szervezők, és ezzel egy rendkívüli lehetőséget teremtettek mindkét intézmény minden résztvevője számára arra, hogy megoszthassák tapasztalataikat, tanácsaikat, megismerhessék egymás jó gyakorlatait és tanulhassanak belőlük, és hogy megoszthassák nehézségeiket, és megértő fülekre találjanak velük.

A workshop a Microsoft Teams platformon zajlott. Az előzetesen meghirdetett programnak megfelelően, a rendezvény aktív résztvevői három kerekasztal beszélgetésben vitatták meg tapasztalataikat a távoktatással kapcsolatban egy-egy moderátor irányítása alatt. Az első két panelben a két intézmény oktatói, a harmadikban pedig azok hallgatói osztották meg egymással gondolataikat, módszereiket, tanácsaikat és problémáikat. A workshop többi résztvevőjének minden egyes panelben lehetősége nyílt kérdéseket feltenni az adott kerekasztal szereplőihez, illetve reagálni az elhangzottakra. Az első két diskurzus témakörei előre meghatározottak voltak, az átfedések elkerülése végett, így már az esemény meghívójában is szerepelhettek. A workshop iránt kifejezetten nagy volt az érdeklődés, mind a két egyetemről nagyszámban regisztráltak a hallgatóság soraiba.

Az első panelben a Miskolci Egyetemet Dr. Juhász Ágnes és Dr. Pusztahelyi Réka képviselték résztvevőként, valamint Dr. Vinnai Edina moderátorként. Ők a lengyel oktató kollégákkal a távoktatás minőségének kérdéseit, a távoktatás típusait, módjait, a tananyag strukturálásának, azaz az órák megtervezésének témakörét vitatták meg. Az utolsó kérdéskör, amire kitértek, a hallgatók órai aktivitásának növelése volt. Véleményem szerint ez a téma volt

---

\* Rácz Zsófia, másodéves Munkaügyi és Társadalombiztosítási igazgatási mesterszakos hallgató, Miskolci Egyetem, Állam- és Jogtudományi kar, zsofiaraczi@gmail.com

az egyik leghangsúlyosabb, a rendezvényen résztvevő minden oktató a távoktatás talán legnagyobb hátrányaként jelölte meg, hogy jelentősen nagyobb kihívás rávenni a hallgatóikat az órákon az aktív részvételre, mint a jelenléti oktatás esetén. Már itt felmerült a kamerahasználat – pontosabban annak kérdése, hogy a hallgatók miért nem szeretnek bekapcsolt kamerával csatlakozni az előadásokhoz, gyakorlatokhoz. Hallgatóként rendkívül tanulságos volt az hallanom, hogy mennyire kényelmetlen, sőt esetenként kellemetlen élmény az oktatók számára úgy előadást tartani, hogy közben nem látják a hallgatóságukat, hiszen így egyrészt úgy érezhetik, mintha pusztán magukban beszélnének, másrészt nem kapnak visszacsatolást arra vonatkozóan, hogy a diákok számára érthető volt-e a tananyag. Mind a két intézmény tapasztalt oktatói megjegyezték, hogy a jelenléti oktatás során legtöbbször már elég ránézniük a hallgatók arcára, és tudják, ha a tananyag valamely része nem teljesen világos – az ilyen nonverbális eszközökre azonban a távoktatás alatt szinte egyáltalán nem támaszkodhatnak, különös akkor nem, ha a diákok nem kapcsolják be a kameráikat.

A második kerekasztal beszélgetésben Prof. Dr. Róth Erika és Csemáné Dr. Váradi Erika vett részt intézményünkben. Ők szintén négy nagy témakört jártak körül, melyek a következők voltak: a hallgatók tudásának ellenőrzése; a távoktatás és a modern technológiákhoz való hozzáférés; az akadémikusok munkájának önmaguk általi megszervezése és a kapcsolódó költségek, valamint a távoktatás és a magánélethez való jog. Mind a négy témáról izgalmas diskurzus folyt. A távoktatás és a modern technológiákhoz való hozzáférés kérdése nem csak a felsőoktatási intézmények, hanem minden oktatási intézmény diákjai esetében problémát jelenthet. Egyrészt minél hátrányosabb helyzetű valaki, minél szegényebb családból származik, annál nagyobb rá az esély, hogy nem tudja magának biztosítani a tanórákon való részvételhez, a tanulmányai folytatásához szükséges tárgyi feltételeket. Másrészt a diákok lakóhelye is befolyásolhatja a technológiához való hozzáférésüket. A workshopon megjegyzésre került, és a saját személyes tapasztalataim is azt mutatják, hogy a kisebb településeken, falvakban, különösen, ahol csak egy internetszolgáltató van, és nem lehet válogatni közöttük, jelentősen gyengébb az internethozzáférés, a kapcsolat lassabb, és nem ritka, hogy akadozik is. Az olyan esetek pedig, ahol adott diák például azért nem tud részt venni egy vizsgán, vagy tanórán, mert épp nincs internetkapcsolata, komoly dilemmákat vetnek fel az oktatás során.

A távoktatás és a magánélethez való jog ütközése kapcsán szintén nagyon értékes és érdekes gondolatokat fogalmaztak meg a kerekasztal résztvevői. Hiszen, ha jobban belegondolunk, a távoktatás, és az online órák során valójában beengedjük a kameránkon keresztül oktatóinkat és hallgatótársainkat, oktatóink pedig az összes hallgatójukat az otthonainkba, ahol ezzel gyakran bepillantást nyerhetnek a személyiségünkbe, vagy éppen a családi életünkbe is. Egy-egy a kamera látóterében felejtett személyes tárgy néha többet is elárulhat rólunk, mint szeretnénk, az óra során a háttérben – vagy közvetlen a kamera előtt – felbukkanó házi kedvencek, vagy családtagok pedig nem kevés vicces, és esetenként kínos pillanatot okozhatnak a távoktatás során mindnyájunknak. Ezeknek a problémáknak a kiküszöbölésére néhány megoldást is felvetettek a résztvevők – például azt, hogy a különböző platformok többsége, amelyeken az online órák zajlanak, kínál lehetőséget filterek használatára, amelyekkel eltakarható, vagy elhomályosítható a mögöttünk lévő háttér, aminek köszönhetően senki nem fogja megtudni, ha aznap nem volt kedvünk leszedni és eltenni a szárítóról a tiszta ruhákat, vagy éppen összeporszívózni a szoba sarkában ólálkodó porcicákat.

A harmadik panelben, a Dr. Mélypataki Gábor moderátori irányítása alatt zajló hallgatói kerekasztalban, Krajnyák Enikő 5. évfolyamos jogász hallgatóval közösen képviseltük a Miskolci Egyetemet. A beszélgetés több körre oszlott. Minden körben feltett nekünk a moderátor egy kérdést, megjelölt egy adott témát, amire mi is, és a két lengyel hallgatótársunk is válaszolt egyesével. Ezek után volt lehetőségünk reflektálni a többiektől elhangzottakra,

valamint a végén az előző két panel résztvevői is feltehettek kérdéseiket, és megoszthatták velünk gondolataikat a hallottakról. A beszélgetésben érintett témák hasonlóak voltak az első két panelben szereplőkhöz. Úgy gondolom, hogy az oktatók számára is nagyon hasznos volt a hallgatói diskurzus meghallgatása, mert így rálátásuk nyílt a hallgatók problémáira a távoktatással kapcsolatban, valamint visszajelzést kaphattak arra vonatkozóan, hogy mely oktatói módszerek sikeresek, eredményesek, melyek szimpatikusak a hallgatók számára, és melyektől érezzük magunkat esetleg kellemetlenül, vagy mi az amin szerintünk még lehetne javítani.

Minden beszélgetésben megjelentek a távoktatás előnyei, hátrányai, a különböző módszerek, gyakorlatok az oktatás során, ugyanakkor a résztvevők személyes tapasztalatai, valamint érzései is azzal kapcsolatban, amitől a teljes workshop nagyon közvetlen hangnemben és kellemes hangulatban zajlott. Én az esemény egyik nagy eredményének azt érzem, hogy összehozta az oktatókat és a hallgatókat ebben a nehéz helyzetben. Mind a két oldal jelentős rálátást nyert a másik fél helyzetére, érzéseire, problémáira, amiből sokat tanulhattunk. Például a workshop óta én személy szerint sokkal szívesebben jelentkezem be bekapcsolt kamerával a tanórákra, mint korábban, mert már tudom, hogy ezzel megkönnyítem az oktatóim helyzetét, és azt is, hogy számukra az, hogy látnak minket, az egyik legfontosabb visszacsatolást nyújtja neki, hiszen rögtön érzékelik a reakcióinkat az órán elhangzottakra.

A kerekasztal beszélgetések mindegyike túlnyúlt az előzetesen kijelölt időkereten, ami szintén azt bizonyítja, és annak köszönhető, hogy kivétel nélkül minden résztvevő szívesen osztotta meg saját gondolatait, kíváncsian hallgatta a többiekét, és örömmel hasonlította össze tapasztalatait a másik intézményből jött kollégáival. A workshopon elhangzottak teljes mértékben alátámasztották, amit a kezdetén még csak valószínűsíthettünk – azt, hogy ugyanazokkal a problémákkal, kihívásokkal küzdünk.

A rendezvény legnagyobb eredménye kétségkívül az, hogy egy új, tartós együttműködés, baráti kapcsolat kezdetét jelentette. Mindkét egyetem képviselői kifejezték a részvételi lehetőségért érzett hálájukat és örömeiket, valamint a szándékukat a további együttműködésre, közös gondolkodásra, illetve megköszönték a nemzetközi együttműködés koordinátorainak a lelkiismeretes és alapos munkát, amit a workshop szervezése és lebonyolítása során végeztek. Remélhetőleg a jövőben a Miskolci Egyetem és a Sziléziai Egyetem közötti kapcsolat még tovább erősödik, és még sok alkalmunk lesz a decemberi workshophoz hasonló közös eseményeken részt venni.